

Dansende sterretjes en gewelfde polyfonie

Geen zee te hoog. Het lijkt nu definitief het motto van Lex Bergink en zijn Noviomagum Wind Orchestra (NMQO) te worden. In de uitstekend bezette Vereniging zet de harmonie deze zondagmiddag haar tanden in groots concertrepertoire van Tsjajkovski en Wagner om zich na de pauze volledig te ontladen in het *Requiem* van de Hongaar Hidas. Hoe dwingend en magistraal de *Fantasie-ouverture Romeo en Julia* en het fragment uit de opera *Lohengrin* ook mogen klinken, en hoe transparant en professioneel de klank in de Bachfuga ook overkomt, in het *Requiem* toont het NMQO zijn ware meesterschap.

BLAASCONCERT

Requiem van Hidas

- **Concert:** Noviomagum Wind Orchestra en Projectkoor Gelderland o.l.v. Lex Bergink. **Gehoord:** 18/4 (De Vereniging, Nijmegen).
- **door Maarten-Jan Dongelmans**

Het talrijke blaasorkest weet zich perfect aan te passen in zijn rol als begeleider. De gewelfde polyfonie van de vocalisten ademt op gelijke wijze mee in het orkest. Dat is op zich al een prestatie, waar je geschiedenis mee schrijft. Maar de details worden ook stuk voor stuk

knap uitgelicht. Denk maar aan de dansende sterretjes die slagwerker Sander Bergink met klokkenspel op het netvlies tovert in *Lux aeterna* ('Eeuwig Licht').

Hoogtepunten noemen is bijna ondoenlijk, maar vooruit. Het begin van het *Dies irae* snijdt door de zaal als een stormwind. Een kleine detonatie in het laag mag niet deren. Diverse malen duikt een huiveringwekkende dodenmars op, onder meer in de fragmenten *Mors stupebit* en *Ingemisco*. Dan klinkt er weer een teder walsritme (*Lacrimosa*). *Hostias* ontroert door de combinatie van alt (Willeke te Brummelstroete) en hobo. De kekke koorfuga in het *Libera me* maakt de luisteraars helemaal

klaar voor het verstilde slot. Het publiek is er ondersteboven van, komt terecht massaal uit de stoelen en joelt en schreeuwt het uit. Lof ook voor het Projectkoor Gelderland dat hiermee opnieuw flink zijn nek uitsteekt. De vocale expressiviteit spat er vanaf; al meteen in de eerste crescendi in de *Intritus*. Ook de majestueuze uitstraling van het *Sanctus* komt niets tekort.

Het solokwartet combineert een fluwelen klank met golven van dramatiek. Sopraan Ilse Eerens straalt in het *Libera me*, bas Kees Jan de Koning imponeert met zijn soepele intervallen in het *Agnus Dei*. En tenor Pascal Pittie? Die tekent voor pure poëzie in *Lux aeterna*.